

"Requiem - inleiding"

Deze inleiding schetst kort een globaal beeld van de geschiedenis en de politieke situatie die de achtergrond vormt waartegen de gebeurtenissen van dit boek zich afspelen.

a. Het Continent door de eeuwen

De schepping, zoals verteld in hoofdstuk 1, is canoniek. Het lot van de eerste mensen, waarom ze verdwenen en waar ze nu zijn, bleven een mysterie. De oorsprong van de huidige mensen, zoals overgeleverd door de eeuwen, begon vierhonderd generaties geleden, toen veertig mannen en veertig vrouwen ontwaakten uit een eeuwige slaap ten zuiden van de Grote Vlaktes. De voorouders leefden als nomaden, zwerfend door de eindeloze woestijnen en rotsvlaktes in het zuiden. Nadat ze, eerder toevallig, de landbouw ontdekten, vestigden ze zich aan de noordelijke rand van de Grote Vlaktes. Daar bouwden ze veertig nederzettingen. De afstammelingen werden talrijk en de bewoonde gebieden kleiner. De jongste van elke nederzetting werd erop uitgestuurd om nieuwe landen te ontdekken. Zo verspreidde het nageslacht van de eerste stamvaders zich over het Continent. In het oosten trokken ze tot aan de Baai van Kiton, waar het land overging in de Oostelijke Zeeën. Een andere groep avonturiers ging meer naar het noorden tot ze ook daar aan het einde van de wereld kwamen, in de Goudbaai. Deze gebieden werden de Ochtendlanden genoemd, naar de zon die opkwam in het oosten. In het westen en naar het noorden trokken de jongste zonen uit tot ze ook daar niet verder konden. Deze gebieden gingen de Avondlanden heten. Overal werden nieuwe dorpjes gesticht. De kustdorpjes leefden van de visvangst en ruilden met de steden van de Avondlanden voor graan en vlees.

Jaren verstreken en het bestuur van de verschillende landen werd geformaliseerd. De originele stammen verzamelden en werden bestuurd door de raad van stamoudsten. In de kustlanden beslisten de vrouwen van de zeevaarders over de dagdagelijkse aangelegenheden. In de Avondlanden, die de vruchtbaarste gronden hadden en die genoten van de beste natuurlijke bescherming, daar ze omringd waren door grote bergketens en voor de rest bestonden uit grote uitgestrekte vlaktes, werd een enkele heerser aangeduid. Zo ontstond de voorloper van de Monarchie.

a. De broedertwist

Op de troon van het noordelijke rijk – zoals de Monarchie toen nog werd genoemd – zat een koning die kinderloos was. Hij bad tot de goden om een zoon die hij in wijsheid en goedheid kon opvoeden om ooit over het rijk te heersen. Op hoge leeftijd kreeg hij uiteindelijk een tweeling. Hij kon niet lang genieten van het geschenk dat hij had ontvangen want hij stierf tien dagen na de geboorte. Zijn echtgenote, de bronzen regentes, bestuurde het rijk terwijl de kinderen groot werden. Toen zo op rechtige leeftijd kwamen, dit wil zeggen vijftien, werd de kroon toegewezen aan de zoon die werd aangeduid door de zieners, de dienaars van de eerste goden. De broers zagen elkaar echter graag, en de ene zoon besliste het rijk te delen met de andere. Maar na een tijd kwam er ruzie tussen de broers, een vete die het rijk in een twintigjarige burgeroorlog zou storten. Daarna kroonde de ene broer zich in het westen tot keizer van alle mensen terwijl de andere broer zich tot koning van de enige Monarchie liet uitroepen.

a. De Keizer en de Koning

De nakomelingen van de twistende broeders werden de keizers en koningen van de twee grootste rijken van het Continent. De twee rijken waren steeds in veranderende mate in conflict. Soms was er een generatie lang vrede, soms werd er een decennium gestreden. Van grensconflicten tot plundertochten, de vete werd op elke mogelijke manier uitgevochten, tot niemand nog wist waarom, en de kinderen van de kinderen opgroeiden met haat en angst voor hun neefjes aan de andere kant van de grens. Een detail van het verhaal, dat vaak wordt vergeten maar net zo belangrijk is om te vertellen, is dat de broers nog een laatste keer samen kwamen om hun moeder te begraven en elkaar om vergeving vroegen.

a. De zwarte veldtocht

Jarenlang hoorde men in de Monarchie niets meer van het Keizerrijk. De Monarchie beleefde haar eerste gouden eeuw die bruusk beëindigd werd door een bliksemsnelle veldtocht die vanuit het westen door het hele gebied van de Monarchie sneed en de soldaten van het Keizerrijk tot aan de voet van de Aran Igur, de hoofdstad van de Monarchie bracht. De koning moest vluchten en de Monarchie werd totaal verwoest door het strijdgewoel. Het was slechts door een vereniging van de vijf volkeren van het Continent en een goddelijke interventie dat het Keizerrijk werd teruggedrongen alvorens het de totale vernietiging van het Continent had kunnen bewerkstelligen.

Het stroomgebied van de rivier Tranen, die de westelijke grens van de Monarchie uitmaakte, zakte door een aardbeving honderden voet lager en zo ontstond het ravijn, dat het Keizerrijk isoleerde van de rest van het Continent.

Duizenden jaren lang werd niets meer van het Rijk gehoord.

a. Het continent rond het jaar 1600

Het verhaal speelt zich af in het begin van de 17de eeuw, aan het einde van de tweede gouden eeuw.

De macht van de koning in tanend. Hovelingen van de belangrijkste families hebben gepoogd hun invloed op de kroon jarenlang te laten toenemen, waardoor de Monarchie, het belangrijkste rijk van het Continent, niet meer bestuurd werd door zij die het moeten doen, maar door zij die het willen in hun eigen belang.

De opstand van de Graven (1585 - 1588) en de ontvoogding van de Oostelijke Provincies (verdrag van 1589) waren de eerste gewapende burgeroorlogen binnen de grenzen van de Monarchie in de laatste eeuwen. De onrust werd verder op de spits gedreven door de alliantie van de westelijke stadsstaten die, gesteund door de Heilige Stad, meer zelfbeschikking eisten. Om een nieuwe burgeroorlog te vermeiden, zond de koning gezanten naar alle streken van het Continent om oude banden van vriendschap terug aan te halen en nieuwe allianties te sluiten.

Maar het Continent is aan het einde van de gouden eeuw meer dan alleen een wereld die zich klaarmaakt om zichzelf te vernietigen. De hoofdstad van de Monarchie, de Aran Igur, was een kruispunt van beschavingen. Kunst en wetenschap bereikten hun hoogtepunt. De oude goden werden vervangen door een nieuwe die meer ijver verlangde en minder gedoogde. De academies brachten de beste geleerden voort en de verlichting verspreide zich als vuur over de steden en dorpen van de Monarchie. De Aran Igur stond als een baken aan de horizon voor ieder die wou zien wat de toekomst zou zijn.

Maar niet allen zagen in de veranderingen vooruitgang. De vlucht van het dorp naar de stad bracht nieuwe kansen maar ook nieuwe armoede. Gelovigen vielen uit de boot in de wereld die enkel nog stoelde op kennis en waarheid. De jongen leefden niet meer zoals de ouderen die achterbleven in een wereld die ze niet geschapen hadden.

© mei 2017, DKU, BasicPublishing.nl